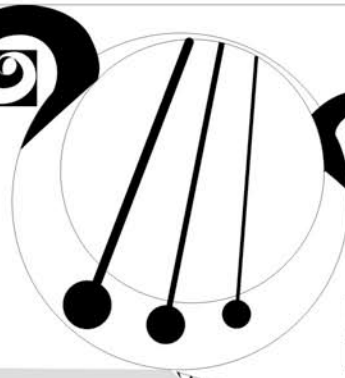
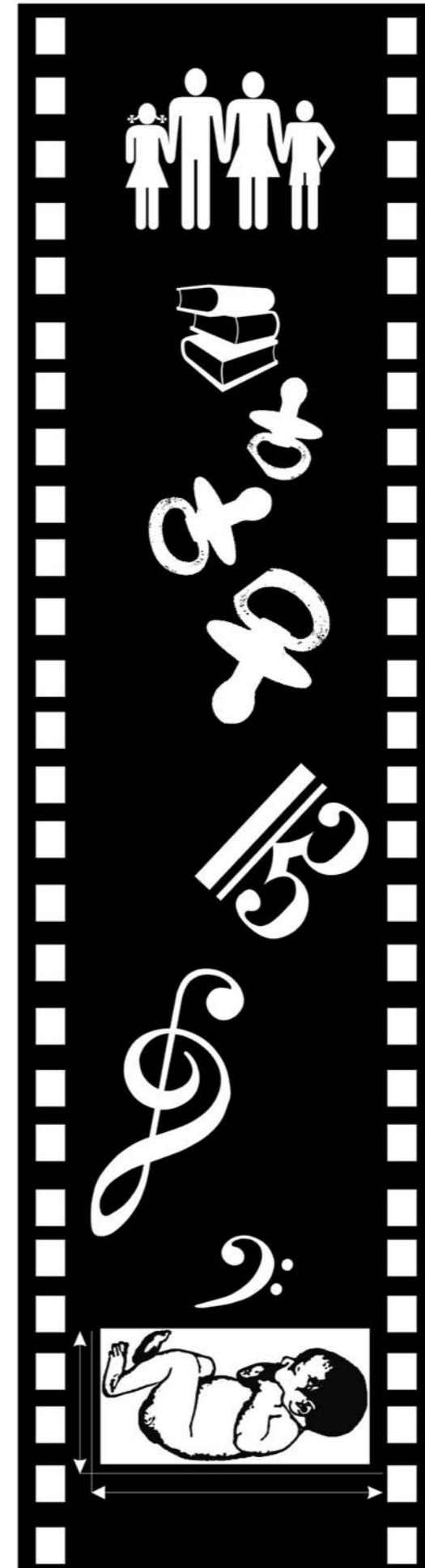

TRITON

Časopis konzervatoře v Teplicích

Březen 1/2009
Ročník I.

Milí čtenáři,

jsem časopis Triton. Vznikl jsem nejdřív jen v myšlenkách svých maminek redaktorek, kde jsem prožíval své prenatalní období, a věřte mi, byl jsem krásný... Hemžilo se to ve mně rozhovory s profesory, prvotřídními kritikami, komiksy, osobnostními testy, informacemi o světových skladatelích a spoustou dalšího. Moje maminky redaktorky se o mně nadšeně bavily. To bylo samé „já už se tak těším, až budeme vydávat ten časopis“ nebo „o tom tam taky napíšeme, to bude bomba“ a já jsem se jen nedočkavě třásl, až se tato moje identita zhmotní ve slibovaný soubor literárních výtvorů.

Jenže ten porod, milí čtenáři, to bylo něco strašného. Náhle jsem z nádherného mikrosvěta představ procitnul do studené, nevlídné reality. Fuj, to byl šok. Najednou už jsem nebyl tím dokonalým dílem plným informací a humoru, tolik opěvovaným svými redaktorkami. Byl jsem prázdný. Všechno, co už jsem předtím měl v té nejlepší podobě, jsem musel znovu získat – ale najednou to nešlo tak dobře, maminky redaktorky si radši chodily po koncertech, plesích a cvičných třídách, než aby mě nakrmily nějakým článkem, občas se ve mně opakovala slova a chyběly mi čárky – a já jsem řval z té strašné nespravedlnosti, řval jsem jak Triton, zoufale a nepatřičně.

Ted' už jsem starší, už je mi jedno číslo. A už taky vím, že správný časopis takhle nevyvádí. Pochopil jsem, jak je zbytečné být krásný a neexistovat, a jakou radost může mít takový časopis z toho, že prostě je, ať už je to jakkoli těžké. Občas dokonce zaslechnu některou ze svých maminek, jak o mně hezky mluví. Že se ve mně něco povedlo, že ji aspoň donutím psát nebo že ji učím víc se dívat kolem sebe. A v tu chvíli se ve mně všechna písmenka rozskáčou radostí a já se usměju, usměju se jak Triton, který se rozvede do libozvučné tercie.

Doufám, že se Vám budu líbit a že si ve mně každý najdete, co Vás zajímá.

Váš Triton

Markéta Vlková

Markéta Vlková

R E D A K Č N Í

V úvodním čísle vám představujeme redakční tým. Nejde o obyčejné lidi, nýbrž o tvory, kteří po úmorných hodinách cvičení zasednou k dalším úmorným hodinám válčení s písmenkami.

Název: Milena Knajblová (lat. Milenius Knajblus)
Třída: Čtvrtáci
Řád: Hudbovci
Čeď: Klavírovití
Rod: Tólgovci

Velmi ojedinělý tvor, jediný svého druhu na světě. Je mírumilovná, ale když je drážděna, dokáže být i velmi agresivní až vzteká. Oblast výskytu: záleží na stádiu vývoje – vyrůstá spíše v horských oblastech v severních Čechách, je ale velmi přizpůsobivá, často mění oblasti působení, rozšiřuje si teritorium přímoúměrně na aktivitě. V dnešní době je možné ji spatřit v Teplicích a okolí, pravidelně ale migruje do Liberce nebo Prahy. Tělesná stavba: ve srovnání s ostatními jedinci průměrná tělesná stavba, některé tělesné části vyvinuty méně, než jaký je standart (například malíčky u nohou). Stravovací návyky: živí se výhradně sladkostmi, zvláště vyhledává stravu s minimálně 50% obsahem čokolády, dále nepohrdne strouhanými mrtvolkami (například kebab, gyros, a další), nechá se krmit i ovocem a zeleninou, jen výjimečně v době nouze a nedostatku jiné potravy se spokojí s potravou jídelnového charakteru. Pije v podstatě vše na základě předešlých zkušeností.

Název: Petra Machková (Petronius Machiakonus)
Třída: první A
Řád: hudbovci
Čeď: skladboklavírovití
Rod: Bůžkovci

Její nejvýraznějším znakem jsou dlouhé blondáté vlasy, většinou nepříliš upravené. Vzhledem k nepatrně zhoršenému zraku nosí na nose brýle. Její původní zázemí se nachází v blízkosti německých a polských hranic ve městě Hrádku nad Nisou. Velmi často ale migruje na západ, proto v nynějších časech tráví mnohem více času v Teplicích. Je tvorem ve dne sním v noci spím. Nepohrdne přátelskou společností, ale stejně dobře snáší i samotu. Svě teritorium si pak vymezuje vydáváním nejrůznějších harmonických a disharmonických souzvuků, které obvykle spolehlivě odradí nezvané hosty. Živí se typicky jídelnovou stravou, během migrace je ovšem nucena obstarávat si svou kofist v supermarketech.

Z O O L O G I E

Název: Vendula Svobodová (Venceslavis Libertas)
Třída: třetáci
Řád: biartisti
Čeď: bráčoši
Rod: Carl Untermüllerovci

Středně vysoká asketická postava s výraznou kosterní soustavou poletuje teplickou konzervatoří. Vyžaduje obrovský výběh, její teritorium sahá od Karlových Varů, přes Teplice po Ústí nad Labem. Stejně velké nároky má i na rozlet myšlenkových pochodů. Přes svůj veliký rozhled však trpí krátkozrakostí a světloplachostí, proto se její aktivita rapidně zvyšuje s ubývajícím světlem. Živí se vším, co jí přijde pod ruku, vyznačuje se nevšedním kombinováním pokrmů. V redakci má místo vizuálního aranžéra časopisu.

Název: Zuzana Hrdinová (Zuzanius heros)
Třída: Čtvrtá
Řád: hudbovci
Čeď: houslisti
Rod: Hasilovci

Živočich poměrně vysoký. Čtyři končetiny. Jedna hlava porostlá tmavě hnědou vlnitou srstí. Zuzanius pochází ze severních Čech – konkrétně Frýdlantský výběžek. V poslední době však častěji pobývá v Teplicích. Lze ho zde spatřit na konzervatoři – nejčastěji vestibul, šatna, či uč. 228. Živí se hlavně těmi nejsladšími tyčinkami ze školního automatu a také různými pokrmy z jídelny. Zuzanius Hrdinný je mírumilovný tvor, závislý na hudbě a čokoládě. Miluje drbání na zádech, nesnáší dršťkovou polévku a nošení oběda v kastrůlkách.

Bublos Lucinus, Bublos Elician a Trakalovec Pavlinus (Lucka a Eliška Bublíkovy, Pavlína Trakalová)

V oblasti teplické konzervatoře se vyskytují dva exempláře rodu Bublos. Liší se od sebe strukturou srsti a stářím. Obvykle se drží ve smečce, žijí v symbióze s druhem Trakalovec Pavlinus, což je oboživelník poměrně náročný na chov, potřebuje teplo a především dostatek potravy, rád plave. Společným znakem obou těchto druhů je záliba v irských tanečních rytmech, především reelu a jigů.

Název: Zdeňka Tomášová (Zdendus Tomasicus)
Třída: prváci
Čeď: kytarovci
Rod: jírovci

Je zástupcem čeledi kytarovci, vyskytující se na severu Čech. V poslední době je zaznamenána pravidelná migrace mezi Litoměřicemi a Teplicemi. Živí se převážně zeleným čajem, různými druhy ořechů a semínek, v létě plody ovocných stromů. Běžně se vyskytuje v blízkosti lidských sídlišť, např. v koncertních sálech, jazzových klubech, knihovnách, kinosálech, čajovnách či festivalových areálech. Převažuje ranní a večerní aktivita. Vyhledává prózu i poezii, bílé víno a pruhované podkolenky.

PULITALIA

*Tak vysoušeč vlasů bychom měli, teď ještě něco na ruce...
Co třeba ručník??*

Jednou jsem takhle kráčela na dámské toalety v budově Teplické konzervatoře. Přemýšlejí o čemsi jsem rozrazila dveře a první, co mě trefilo do očí, byl nový fukar na ruce, přidělaný po levé straně na zdi.

„To je nějakýho luxusu den před návštěvou inspekce“ vyletělo mi z úst a celá rozesmátá jsem se odebrala do komnaty.

Když jsem si poté umyla ruce a strčila je pod onu moderní vymoženost, zavalil mě mohutný proud vzduchu, až jsem vykřikla leknutím. Po pěti sekundách bylo po všem.

„Ešiši“

Prudce jsem odstoupila ode zdi, ruce si utírajíc do kalhot.

Za nějakou dobu se mi tato příležitost naskytla znovu.

Po umytí rukou jsem se hrdě postavila před fukar. Nadšení z dalšího setkání s naším novým kamarádem se nějak ne a ne dostavit. Nevadí. Strčila jsem pod něj ruce, čekajíc lavinu vzduchu – a ta byla záhy tu. Ano. Ona pěti, no možná čtyřsekundová a tolik očekávaná. Když vše skončilo, začala jsem šmátrat rukama pod fukarem, jestli se dostaví znovu. A vida Po usilovném snažení se mi to přeci jenom podařilo a mohla jsem si naplno užívat další čtyřsekundovou oslnivou vlnu.

Brzy jsem ale zjistila, že mám ruce stále mokré,

a ono obtížné, nesmyslné počínání mě pomalu přestávalo bavit.

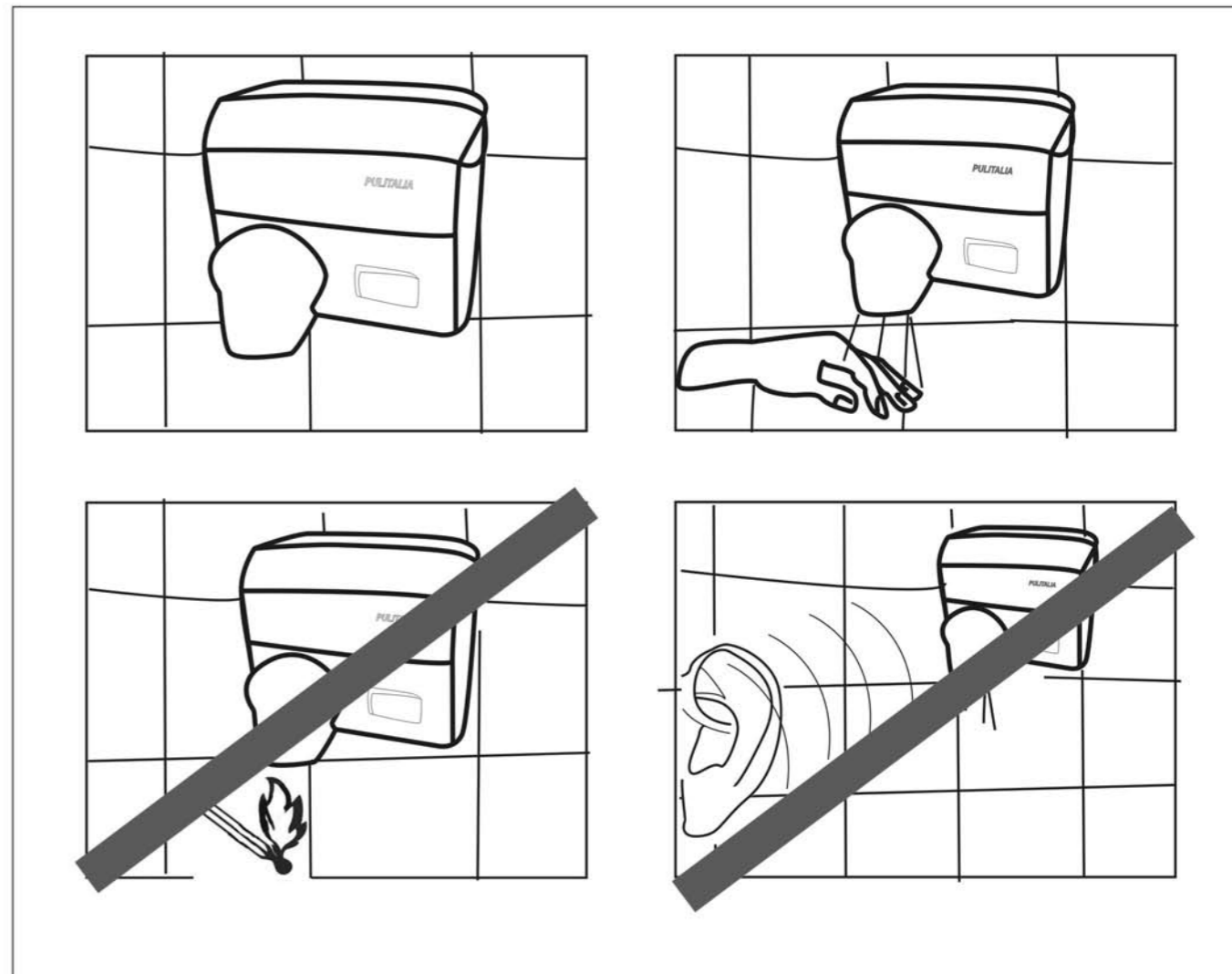
Po dalších takovýchto momentech jsem došla zjištění, že zážitku se čtyřsekundovým proudem se mohu těšit jenom já, jelikož ostatním mým spolužačkám se daří ruce pod fukarem dokonale osušit pod sice silnou, ale stálou a dlouhotrvající vlnou vzduchu.

Tedy ne všem. Některé se nechaly slyšet, že raději použijí jediný ručník široko daleko, visící na chodbě klavírního oddělení. Napadlo mě, proč na chodbě visí stále ještě staromódní a naprosto nehygienický, ovšem některými lidmi tolik milovaný ručník a ne náš nový moderní fukar, milovaný zbytkem, který se s ním naučil zacházet.

Našlo se jediné vysvětlení. Zeď chodby, která je obklopená cvičnými třídami, bude jistě radši obtěžkána neestetickým, ale tichým kusem hadru než luxusním elektronickým nesmyslem, vydávajícím hluk na nemálo decibelů, který lze mimochodem slyšet už na 10 metrů od místa určení.

Také na jedné věci jsem se s ostatními shodla...

Ano Že by se náš fukar na ruce dal bez problémů použít jako kvalitní vysoušeč vlasů. Došlo mi, že toto využití by možná bylo zajímavější. Takové nástěnné fény, co mají třeba v plavecké, přeci nejsou k zahození. I když malé

problémy by se asi našly. Např. představa, jak v dřepu hopsám pod fukarem a snažím se najít snímač, který by mi spustil proudovou vlnu na mou nebohou hlavu. Nebo jak pod něj strkám hlavu ve stoje, a když se mi potom vyvalí proud vzduchu do obličeje, omdlím leknutím. Ta představa není dvakrát příjemná. A i kdyby byla, těžko někdo poběží z domova či Domova mládeže s mokrou hlavou, aby si ji ve škole osušil.

Přemýšlím, jestli má fukar značky Pulitalia v mém případě vůbec možnost nějakého využití. Fukar jiného typu, který by pokaždé neoslavil naši ctěnou maličkost bohatým proudem čerstvého vzduchu, by se možná na ruce použít dal, či papírové ubrousky, které se vyskytují v mnoha veřejných prostorách a jistě jsou hygienicky dostatečné, anebo například obyčejný a

hygienicky závadný ručník, který je ovšem plně praktický a založený na jednoduchém bezproblémovém systému, o finanční výhodnosti ani nemluvě.

Jistě by se mnou nemálo lidí souhlasilo. Avšak moderní doba je tu a s ní i novodobé elektronické fukary na ruce, se kterými se budeme muset do budoucna naučit zacházet a které nám jednou přijdou tak samozřejmé jako ručníky.

Ovšem v mém případě stále platí jedno pravidlo. Po dobu několika let si pravidelně utírám ruce do svých kalhot. Myslím, že nejsem sama, ať už si o tom kdokoli myslí cokoli.

Fukary značky Pulitalia to jistí

Pavlaína Trakalová

MALÝ PRINC

*Byla jsem u toho
aneb „Malý princ“ pohledem
ze všech možných stran*

Exupéryho Malý princ je dojemný a velmi poutavý příběh, který zná snad každý. Chlapec, pocházející z malé planety, cestuje vesmírem, aby našel přítele, až dorazí na Zemi, kde se na Sahaře potká s velmi překvapeným pilotem havarovaného letadla. Malý princ nezná letadlo, neví, k čemu slouží, a nechápe ani význam pilotových obav. Chce beránka, aby na své planetě nebyl sám. Když dostane namalovanou bedýnku a v ní beránka, začne mít strach o svou květinu, která je pro něj jedinou nadějí, jedinou láskou, představuje pro něj největší krásu na světě a vlastně i v celém vesmíru.

V jevištní podobě s hudebními úpravami Petra Hory mohli diváci vyprávění Malého prince vyslechnout v sále Konzervatoře v Teplicích v přesvědčivém podání Karolíny Vyskočilové v roli Malého prince a Karolíny Kučerové, která ztvárnila Exupéryho. V dalších rolích vystoupili Renata Haňková, Michaela Jeklová, Daniel Hornák, Barbora Forková a Marcela Rašticová. Celou věc režírovala Iveta Rálková, která sama také navrhla kostýmy, choreografii a scénu. Ovšem bez podpory orchestru a sboru pod vedením Jiřího Pakandla by se představení také neobešlo. Představení i zkoušky byly všemi zúčastněnými brány nanejvýš vážně, všichni se snažili a odvedli nejlepší práci, jakou mohli.

Při poslední generální zkoušce už se představení nezastavuje a je to jen na nich – na všech účinkujících –, jak z eventuálních problémů „vybruslí“, připomínky se dávají až po skončení celé zkoušky. Režisérka Iveta Rálková dá ještě poslední pokyny osvětlovačům, muzikantům a hercům a celá věc je „spuštěna“. Všichni musí být „při věci“, připraveni na svůj výstup. Nejtěžší to zde má asi Marcela Rašticová, která narychlo zastoupila nemocnou Barboru Šámalovou v roli lišky. Nakonec se ale se svou úlohou vypořádala skvěle. Někteří zpěváci jsou po čtrnáctidenním martýriu každodenních zkoušek unaveni a pěvecké části jen markýrují. Obdivuji Karolínu Vyskočilovou, která je na jevišti od začátku do konce, ani na chvíli si nevydechne. Jsem docela zvědavá, jak to bude vypadat druhý den na premiéře.

Vystoupení má začít v půl sedmé, účinkující se ale připravují už od pěti. Na všech je znát pocit zodpovědnosti, mírná nervozita i tréma, která k tomu všemu prostě patří. Protagonisté se rozezpívávají, aby zvládli neskutečně obtížné party – skladatel napsal všechny písně hodně vysoko, takže zpěváci měli strach, aby vše dobře vyzpívali.

Čtvrt hodiny před začátkem představení ještě s děvčaty doladujeme poslední detaily na kostýmech, účesech a líčení, aby vše bylo perfektní, a jdeme se připravit do zákulisí. Sál praská ve švech, já ale jdu s děvčaty za „portál“,

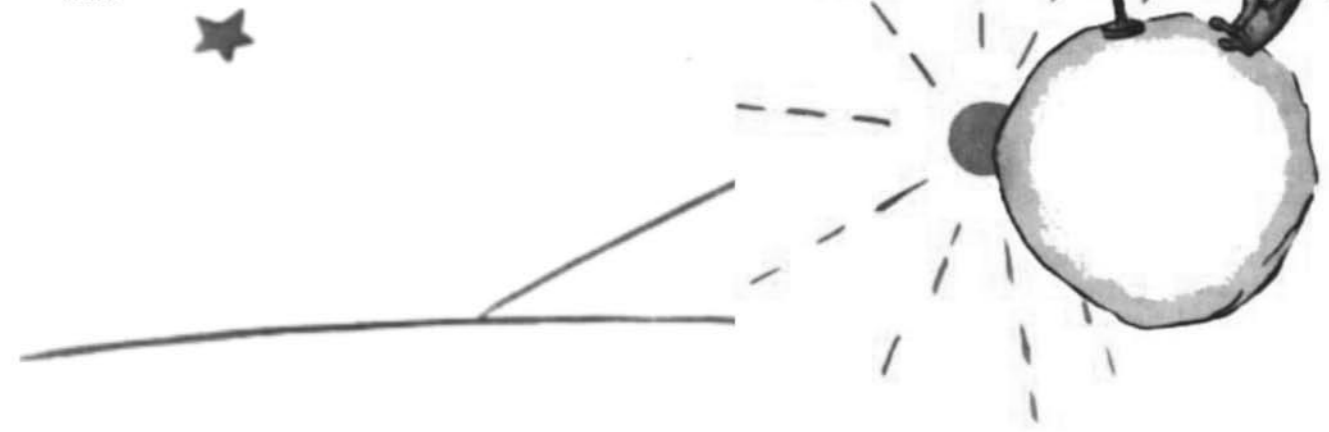
abych jim mohla pomoci s převlékáním a s vlasy. Z hlediště jsem celou zpěvohru viděla při generálce, na premiéře mám tedy jen nastražené uši a skoro nemohu provádět úpravy vlasů a kostýmů, jak mám rozmačkané všechny palce, aby se představení povedlo. V zákulisí je neuvěřitelně napjatá atmosféra, všichni jsou nervózní, aby měli všechny potřebné rekvizity po ruce, aby na nic nezapomněli. Až tady si uvědomuji, že každá z představitelk zná nejen svůj text, ale že se „podporují“ a šeptají si i texty ostatních – každý z protagonistů zná vlastně kompletně celý text, což je velmi působivé.

Představení mě rozhodně nezklamalo, spíš naopak – byla jsem opravdu mile překvapená, jak vše vypadá, jak k tomu všichni přistupují. Velmi mě zaujaly kostýmy – poněkud rozpolcené, ale naprosto výstižné pojetí. Malý princ i Exupéry jsou oblečeni v kostýmech jako vystřížených z ilustrací v knížce, stejně jako businessman. Naproti tomu liška, had, lampář a domýšlivce jsou ustrojeni velmi moderně, vrcholem moderního pojetí je zeměpisec s notebookem. Ale v celkovém kontextu jde o velmi zdařilé a propojené výtvarné pojetí.

Bohužel i přes kvalitní rozezpívání se pár výšek nepovedlo, ale tyto malé nezmary byly přebity kvalitními hereckými výkony, dojemným příběhem, velmi působivým zpracováním muziky i textu a krásným výtvarným pojetím. V některých chvílích šel až mráz po zádech. K tomu také hodně přispěl přesvědčivý a koncentrovaný výkon představitelky Malého prince Karolíny Vyskočilové, která ani jednou za celou dobu nepolevila a mnoho diváků se jí podařilo i rozplakat. Velký úspěch sklídila i píseň domýšlivce v podání Daniela Hornáka. Úsměv na tváři vykouzlila roztomilá a naivní květinka v podání Renaty Haňkové. Businessman, který diváky „bombardoval“ ruličkami bankovek a rozhazoval flitry, ohromil šarmem, jenž je Michaela Jeklové vlastní... I všechny ostatní pěvecké a herecké výkony byly vyrovnané a zdařilé a bouřlivý potlesk si bez výjimky zasloužily...

Tolik tedy k představení Malý princ v podání posluchačů teplické konzervatoře – pěveckého oddělení, sboru a orchestru. Nakonec si snad mohou dovolit popřát mnoho zdarů i při dalších projektech; doufejme, že i ty budou takto zdařilé.

M.K.

BOLERO

Bolero – 1928, mělo už tenkrát obrovský úspěch. A přitom je tak prosté. Dva melodické motivy, které jsou svým charakterem velice příbuzné, se opakují čtvrt hodiny. Bez variací. Jenom to graduje od sotva slyšitelného k ohlušujícím. Nádherné jsou změny v instrumentaci; pokaždé když se téma ozve nanovo. Trochu to připomíná velký karneval nástrojů. Nejprve tančí ten, pak onen, pak se střídají páry, pak celé skupiny, až se to nakonec celé spojí v jediný, velkolepý rej barev.

Slyšet Bolero naživo, to byl bezesporu krásný zážitek. I přes ty občané chyby orchestru, co se prostě staly... Nadto mám stejně pořád dojem, že největší chyby se dopustilo samo publikum. Skladba přes všechny peripetie vygradovala úžasně, ale lidé měli počkat. Pět vteřin by bývalo stačilo, aby se dostavilo mnou od začátku kýžená ticho mezi závěrem a potleskem. Bohužel takový dav uměnílačných posluchačů by se jen těžko dal ukočírovat, i kdyby se o to snad někdo chtěl pokusit. Ještě ke všemu po vyslechnutí jedné z těch opravdu slavných kompozic dvacátého století. Přesto ale, kdyby k té pomlce došlo...

Prvním přirovnáním, které mě ve spojitosti s Bolerem napadlo, je „cesta“. Podle všeho budu typickým západanem, protože jsem se záhy začala pít po cíli oné cesty. Co jen tím ten Ravel myslel? Kam měl asi namířeno? A pak jsem přišla na to, že vlastně nikam neputoval. Mnohem konkrétněji se mi vynořila v mysli představa mohutné, slavné pevnosti. Škoda jen, že lidé zapoměli vyvěsit vlajku. Není to nezbytně nutné, ale kdyby k té pomlce došlo...

**Zbývá jen představa.
Puls – stále stejný,
sílí,
ještě víc,
A už se to doslova otlouká zevnitř o
lebku**

**Hypnotizuje,
Fascinuje.**

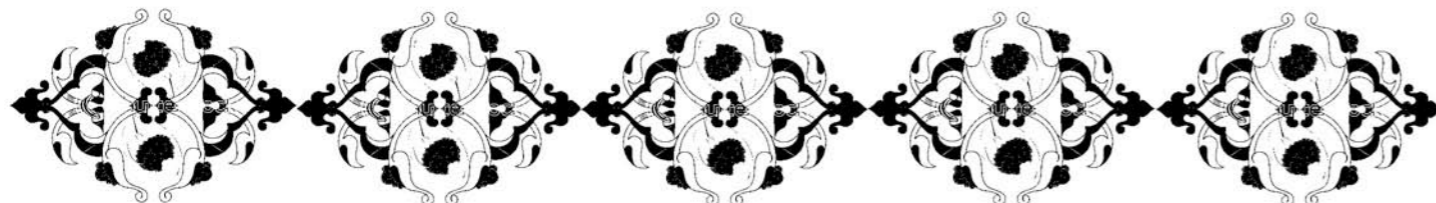
**Má zavřený oči.
Nestačí už vnímat nic jiného
než ten puls,
tu hudbu, co graduje,
graduje a šplhá
a šplhá...
A pak –
Rázem to utne.
On stojí na útesu,
vteřina –
shlédne do propasti,
v hlavě rozvířené nekonečno.**

**A v tu ránu
orchestr obklopila zrcadla,
co namísto obrazu
odrážejí zvuk.**

**Ten se zmnožuje,
náhle je viditelný,
hmatatelný,
tříští se o sebe,
vráží do stěn,
zařezává se do hlav.**

Desetinásobně zesílené fortissimo.

**Něco takového
daleko za prahem bolesti,
už je jen představa
nebo pocit –
– dostaví se osamělý,
v temném plášti
z hlubokého ticha.**

Opět tu byl ples konzervatoře. Společenská akce, na kterou se rok co rok těší snad všichni. Studenti současní a bývalí, profesori, paní vrátné, paní vychovatelky a možná i ti, kteří nemají s konzervatoří nic společného. Kdo si nechal ujít letošní ples, udělal velkou chybu. Zábava a hudba byla v divadle v plném proudu od 19:15 do 2:00. Již zahájení bylo strhující. Postaral se o to školní bigband pod vedením Lukáše Čajky. Po zbytek večera hrál bigband Bonit. O příjemnou náladu se v kavárně postaraly kapely Clarinet Society a Trio Vejvoda a v pivnici hrála k tanci i poslechu skupina Klidánko a cimbálková Martina Zpěváka. V baru se Djeji LuisMasterovi podařilo utancovat plno lidí do naprosté únavy. A na úplný závěr plesu vystoupila na malém sále skupina X-left to die.

Ples krásně uběhl, maturanti předtančili, byli ošerpováni, nakonec se i slavnostně odšerpovali. Nechyběli ani absolventi, kteří

také zatančili.

Za organizaci tohoto plesu patří poděkování několika lidem. Jmenovitě Jeromovi, který sehnal a zařídil vše, co bylo zrovna potřeba. Báře Pospíšilové, organizátorce, která obětovala spoustu svého času. Vedení školy, které také velmi pomohlo, a díky všem ostatním, kteří pomáhali, sháněli sponzory, plnili rozkazy a nosili věci do tomboly. Výsledkem této společné práce byla nezapomenutelná akce bohatá na krásné a milé zážitky.

-ZH-

Barbora Forková

Bára svačí vločky, jáhly, celozrnné večky, aby se jí trochu stáhly její strašné špeky.

Že si plete špeky s kůží, stává se z ní čára – před očima se nám úží naše milá Bára.

Zbyněk Haase

Když vedeme každodenně ty své školní války, Zbynda mlčí pobaveně, směje se nám zdálky.

Třída bez něj drží smutek, viděti moc není ho. Před časem nám totiž utek ze studia denního.

Kateřina Haštabová

Káťa – radost, vtip a živo, všechno v jedné osobě. S chutí pije jedno pivo několikrát po sobě.

Ráno se jí zeptáš: Kolik? Oči se jí usmějí. Mlčí jako alkoholik – ti to říkat nesmějí.

Zuzana Hrdinová

Když se Zuzka ráno vzbudí, múzy se v ní vzednou. Umění jí silně pudí vstávat na půl sedmou.

Oči se jí lepí k sobě, všechno vidí matně, když v té kruté ranní době cvičí, cvičí v šatně.

Monika Jonešová

Když má Monča školu, pořád kouká dolů. Potají si předčítá pod lavicí Zolu.

Málo zvedlých tlapek, každý by to zapek, Monču drží při životě pod lavicí Čapek.

Milena Knajblová

Milena chvátá, s časem se honí, zrychlená, zpožděná, sakra – už zvoní

Dvě školy najednou, to je věc těžká. Co když i maturu Milča nám zmešká?

Marek Müller

Marek velký, Marek mega rozpíná se chvílemi, že už konec jeho ega nezříš ani s brýlemi.

V improvizaci je hvězda, dirigent je zuřivý... Mistr Müller, ten se nezdá, ten se hudbou uživí

Barbara Pospíšilová

Bára, břicho bezedné, za jídlem se honí. Housky hezky po jedné zapadají do ní.

Nikdy toho nemá dosti, nikdy jí to nestačí... Co jí čeká v budoucnosti? Celý život prosvačí

Jan Priwitzer

Když nohama vykopává Honza v rytmu tance, když na klavír s chutí hrává samé disonance, když v lavici strašnou nudou zívá flegmaticky, všichni ho mít rádi budou – upřímně a vždycky.

Martina Rybínová

Martince se daří fotit ve dne v noci. Všichni se tam tváří jak největší cvoci.

Vypiješ-li hodně vodky, obrazí to planetu. Martina ti všechny fotky uveřejní na netu.

Markéta Smitalová

Markétka haleká, slyšet je zdaleka, občas nás poleká opravdu vzorně.

S obavou ve tváři když tóny vytváří, rodí se kanáři v ubohé horně.

Vítězslav Střelba

Mladý Vít'a v plné síle touží být vzdělán. Čiší z něho radost, píle, optimismus, elán.

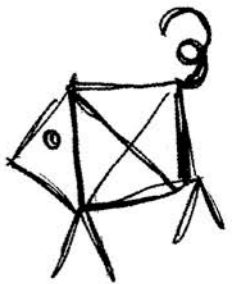
Do práce se čile vrhne – proč by líně chrápal? Spolužáky vždycky strhne jeho svěží zápal.

Barbora Šámalová

Bára, čertík největší s neviňoučkou tváří. Každého vždy přesvědčí její kukuč báří.

Pro spanilou její líci změkne pohled káravý. Jak to dělá? Těžko říci. To snad jenom Bára ví...

Martina Švandrlíková

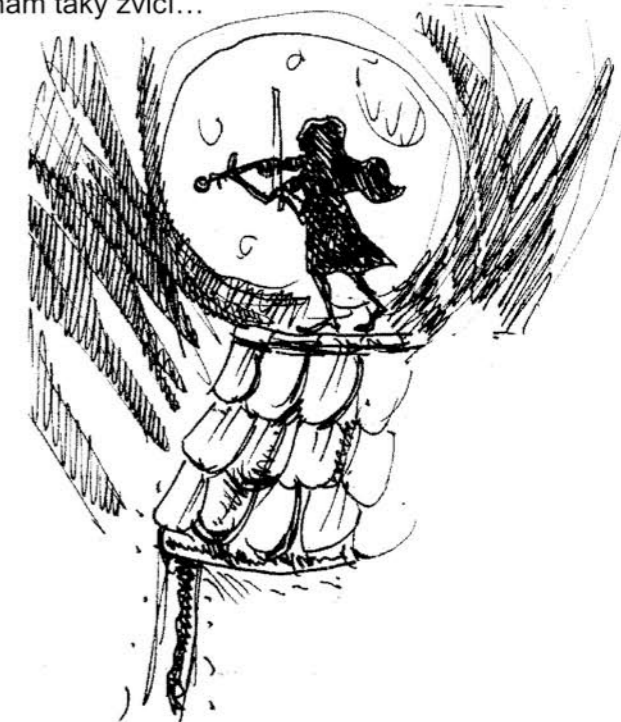
Mart'a – klidná, usměvavá do třídy když vkročí, vždycky perlí vším, co řekne, než kdokoli před ní smekne, zas nám zmizí z očí.

Mezi dvěma městy program se jí hustí. Po skončení školy záhy využije České dráhy a je zase v Ústí...

Markéta Vlková

Kdo v učení nezná míru, stresy, presy nesnese, kdo cvičí i bez klavíru, z dvojky mívá deprese?

To Markétka školou pluje, směje se a mlčí. Třída jenom odhaduje, kdy nám taky zvlčí...

HUDBOSKOPI

Sestavila hudební vědma Zdeňka Tomášová

Varhany, nezdá se vám, že duben bude ideální pro barokní polyfonie? Neptun vyskytující se v blízkosti souhvězdí Bacha by tomu mohl nasvěčovat.

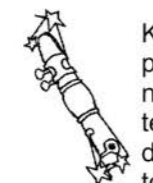
Klavíry, neváhejte využít příležitosti. Následující měsíc bude zvláště příznivý pro skladby v Es-dur a b - moll. Zapijte fantazii a nechte se inspirovat.

Milé flétny, postavení planet napovídá, že duben bude klíčovým měsícem pro tvorbu tónu. Když tomu budete věnovat pozornost, úspěch vás nemine.

Milé hoboje, zbytečně se v dubnu nepřepínejte. Ideálními dny pro cvičení budou pondělí 20. a čtvrtek 30.4., naopak o Svátku práce v pondělí bude lepší odpočívat.

Klarinety, netypická pozice Pluta a Jupitera naznačuje, že byste se pro tentokrát neměli pouštět do extrémně vysokých tónů. Pokud se chystáte vyměnit značku plátků, je pro to teď ten správný okamžik.

Fagoti, k vám hvězdy promlouvají podobně jako ke kontrabasům. Můžete se směle pustit do těch nejhlubších tónů, podmínky jsou pro to ty nejlepší.

Horny, o hraní tento měsíc nebude nouze. Můžete si zahrát v lese, na louce nebo třeba na tramvajové zastávce. Při takové lunární aktivitě, jaká bude v dubnu, nehrozí, že byste tím kolemjdoucí nepřekvapili.

Trubky, je možné, že Měsíc právě procházející vašim souhvězdím ovlivní přitažlivou silou restauračních zařízení. V každém případě je jen na vás, jak se s touto okolností naložíte.

Pozouny V dubnu nejsou hvězdy příliš nakloněny snížcovým nástrojům, takže si dávejte bacha, aby vás váš nástroj nemile nepřekvapil. Ne snad, že byste se mu měli vyhýbat obloukem, ale trávit s ním všechny čas nemusí prospět vašemu zdraví.

No, tuby. S vámi to asi bude komplikovanější. Co myslíte, že by vám mohly hvězdy prozradit za tajemství?

Drahé housle, dávejte si pozor na proměnlivé dubnové počasí. Mohlo by neblaze ovlivnit vaše nalazení. Avšak i přes svoje záporné stránky vás bude nadále inspirovat k emotivnímu přednesu.

Violy, šance pro vás je tu právě teď. Nebojte se vykročit ze stínu houslí, vaše snaha bude náležitě odměněna. Zvláště úterý 21. a pátek 24. budou díky silnému vlivu Uranu příhodné pro tvoření vtipů o houslistech.

Violoncella, nemyslete si, že když je vás málo, tak nemusíte hrát. Musíte Právě proto, že je vás málo. I v dubnu.

Vážení kontrabasy, vám duben přináší dobré zprávy. Velmi neobvyklá konstelace hvězd zapříčiní překvapující znělost tónů s nízkou frekvencí (nejvíce se podíváte nad tóny mezi 44 a 55 Hz).

Kytary, Mars v okolí souhvězdí Piazzolli značně zapůsobí na expresivitu vašeho projevu. Je dosti pravděpodobné, že budete potřebovat náhradní sadu strun.

Bicí, v dubnu vám hvězdy radí zůstat v českých hájích a vybavit se nadprů- měrnou zásobou habrových nebo dubových paliček. Uvidíte, že se bude hodit.

Flétničky, nemusíte se bát, že by vás Venuše nechala bez inspirace. Pouštět se do nových neprobádaných končin hudebního projevu můžete zvláště v sobotu 18. a 25. a pondělí 27.4.

Harmoniky, nadcházející období pro vás bude procházka růžovým sadem. Je sice vysoce pravděpodobné, že přicházející jaro ovlivní pozornost studentů, kteří možná nebudou schopni rozpoznat i základní intervaly. Vás ale nic nerozhází díky šťastné hvězdě.

Milé zpěvačky a zpěváci, zvláště na začátku dubna si hlídejte své hlasivky. Nezapomínejte, že počasí se může během vteřiny změnit, proto mějte stále při ruce teplé oblečení a dostatečné zásoby Vincentky.

Ctění dirigenti, úplněk v Zelenkovi je v opozici se Sluncem v Janáčkově, což může způsobovat nemalé problémy. Kvůli tomu budete možná pociťovat rozpor mezi tím, co chcete, a tím, co hraje orchestr. Doporučujeme se nad tyto starosti povznést pomocí rytmických pohybů končetinami.

Vážení skladatelé, pokud jste ještě nenašli základní skladební dvojici, tak tak co nejdříve učiňte. Na tom pak můžete začít stavět. Vhodným dnem pro hledání bude čtvrtek 23.

Víte, kdo prohlásil: Nevěř nikomu, komu je nad třicet?

